

Arrest

**nr. 183 986 van 20 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten X
tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 augustus 2015 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging (type D).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 september 2015 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamemorie.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij die de Iraakse nationaliteit heeft, vraagt bij de Belgische diplomatieke post te Amman, Jordanië op 21 mei 2015 een visum lang verblijf, type D, aan in functie van gezinshereniging met haar echtgenoot, dhr. H .B. I. H., van Iraakse nationaliteit en in het bezit van een B-kaart.

1.2. Op 27 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering tot afgifte van

een visum. Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekende partij werd ter kennis gebracht op 30 augustus 2015 en waarvan de motivering luidt als volgt:

"Beslissing

Resultaat: Casa: Weigering

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10, §1, al. 1, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, in werking getreden op 22/09/2011.

Overwegende dat op 21/05/2015 via de Belgische diplomatieke post in Amman een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van A. A. (...), geboren op (...)1987, van Iraakse nationaliteit, om haar echtgenoot in België, H. B. (...), geboren op (...)1977, van Iraakse nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat meneer H. B. (...), ter staving van zijn inkomsten, zijn loonfiches van september, oktober en november 2014 heeft voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene als bedrijfsleider van de bvba F. (...) werkt;

Overwegende dat er geen bewijs van de hoedanigheid van meneer H. B. (...) als bedrijfsleider van de bvba F. (...) werd voorgelegd;

Overwegende dat de loonfiches opgemaakt werden door het sociaal secretariaat van het bedrijf. Aangezien het sociaal secretariaat zich, voor de opmaak van de loonfiches, baseert op de gegevens die haar worden verstrekt door haar cliënt, zijnde het bedrijf waarvan meneer H. B. (...) bedrijfsleider is, hebben deze documenten onvoldoende bewijswaarde om de inkomsten van betrokkene aan te tonen;

Bijgevolg bewijst meneer H. B. (...) onvoldoende dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van de zijn echtgenote te voorzien zonder dat deze laatste ten laste van de openbare overheden valt.

Het visum wordt geweigerd.

Getekend voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, B. S. (...)

Attaché

Raadpleging Vision Niet van toepassing

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 10, §1er, al.1,4° van de wet van 15/12/1980

Beperkingen:

• Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1,4° of 5° of art. 1bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden.

• Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aanvrager PSN:5428850

Naam: A. (...)

Voornaam: A. (...)

Geslacht: Vrouwelijk

Huidige nationaliteit: Irak

Geboortedatum: (...)1987"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel wordt in de syntheseseminarie de schending aangehaald van artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt als volgt weergegeven in de syntheseseminarie:

“Middel: Schending van artikel 10, §1, al. 1, 4° Vw., schending van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel.

1) Beslissing verweerder:

Verweerder stelt, op basis van loonfiches van september, oktober en november 2014, dat de echtgenoot van verzoekster, de heer H. B. (...), niet bewijst dat hij bedrijfsleider is in de BVBA F. (...) en dat de voorgelegde loonfiches onvoldoende bewijskrachtig zijn omdat het sociaal secretariaat, in casu Securex gevestigd te 2000 Antwerpen, Jan van Gentstraat 1, zich hiervoor echter baseert op de gegevens die haar worden verstrekt door haar cliënt.

2) Replik verzoekster:

1.

Bij de indiening van het verzoek gezinshereniging, werden niet alleen de loonbrieven van september, oktober en november 2014 voorgelegd, maar ook loonbrieven m.b.t. de inkomsten in 2015 (februari, maart, april 2015). Het is eigenaardig en in strijd met de zorgvuldigheidsplicht dat verweerder niet spreekt over deze voorgelegde bewijsstukken.

2.

Op de loonbrieven van september, oktober en november 2014, opgesteld door het sociaal secretariaat Securex (gevestigd Frankrijklei 53-55, 2000 Antwerpen), staat niet alleen de bezoldiging vermeld (Brutobezoldiging, de bedrijfsvoorheffing en de nettobezoldiging), maar ook de functie, meer bepaald als ‘bedrijfsleider’.

Het is dus duidelijk dat de echtgenoot als ‘zelfstandige’, wordt getaxeerd, zowel voor wat betreft de sociale zekerheid als voor wat betreft de directe belastingen.

Dit betekent dat de heer B. H. (...) automatisch verplicht wordt zich aan te sluiten bij een erkend organisme voor sociale bijdragen als zelfstandige en dat de administratie der Directe Belastingen automatisch op de hoogte wordt gesteld van deze inkomsten via de mededeling van de vermelde loonbrieven.

Elk jaar zal deze persoon derhalve belast worden op basis van de door het sociaal secretariaat opgemaakte loonbrieven.

Het is juist dat een sociaal secretariaat zich hiervoor baseert op de haar door het bedrijf in kwestie verstrekte loongegevens, doch dit doet niets af aan bovenvermelde vaststellingen op het vlak van de sociale zekerheid van zelfstandigen en op vlak van de belastbaarheid.

Een sociaal secretariaat zoals Securex of anderen, worden als dusdanig erkend en aangenomen op basis van een Ministerieel Besluit van 27.03.1946 (nr. 120) zodat zij gehouden zijn de instructies van de overheid te volgen.

3.

BVBA F. (...) is opgericht bij akte verleden voor notaris Luc Rochtus, verleden op 4 september 2012.

De neerlegging van de akte gebeurde op 05/09/2012. De onderneming heeft als ondernemingsnr.: (...). De publieke gegevens (oprichting, jaarrekening, enz..) zijn door iedereen te consulteren in de bijlagen bij het Belgisch Staatsblad.

De echtgenoot van verzoekster is in dienst genomen vanaf 01/07/2014 en heeft er nog steeds dezelfde functie, tot op heden (zie bijlagen, de loonbrieven alsook bewijzen van betaling van het loon op de rekening)

Trouwens, op de latere loonbrieven, opgesteld door Sociaal Bureau vzw, gevestigd te Oudeleeuwenrui 25, 2000 Antwerpen, staat expliciet onderaan vermeld: 'Het te betalen bedrag wordt gestort op de financiële rekening (...) BIC: GEBABEBB van B. I. H. (...)'

Door een negatief antwoord te geven met de daarin opgesomde motieven, heeft verweerder kennelijk onredelijk gehandeld.

Het stelt aldus de bewijswaarde van de opgestelde loonbrieven in vraag en miskent de vaststelling dat, fiscaalrechtelijk, de heer B. H. (...) hoe dan ook belastingen zal betalen in de personenbelasting op basis van de opgestelde loonbrieven (en individuele rekeninguittreksels) voor het jaar ervoor, ook al zou het loon niet effectief gestort worden door de BVBA F. (...), quod non.

Verzoekster voegt in bijlage nog een aantal overschrijvingsbewijzen van het loon toe, voor zover als nodig mocht zijn. Het blijkt dat elke maand het bedrag van 1.500 € door Bvba F. (...) werd overgeschreven op de rekening van dhr.B. H. (...).

Trouwens, in de beslissing wordt niet voorgehouden dat het loon niet zou zijn betaald. Er wordt enkel gesteld dat de loonfiches onvoldoende bewijswaarde hebben.

Derhalve dient de beslissing van verweerder vernietigd te worden.

Samenvatting middel:

1 .Er werden nog andere loonbrieven meegedeeld van februari - april 15

2. Door de opstelling van die loonbrieven - door een sociaal secretariaat uiteraard, dat hiertoe wettelijk gemachtigd is - is dhr. B. H. (...) gekend als zelfstandige, wordt hij door de administratie der Directe Belastingen hierop getaxeerd en betaalt hij de fiscaal getaxeerde sociale bijdragen.

Verweerder gaat zijn "boekje te buiten" door te twijfelen aan de bewijswaarde van die loonfiches omdat het sociaal secretariaat zich " voor de opmaak van de loonfiches, baseert op de gegevens die haar worden verstrekt door haar cliënt" .

Voor dhr. B. H. (...) was er geen manier om zich te conformeren aan de regels op vlak van belastingen en sociale zekerheid.

3. Verweerder heeft eveneens kennelijk onredelijk geoordeeld door te stellen dat het bewijs van hoedanigheid van bedrijfsleider bvba F. (...) (de facto werkend vennoot) niet voorligt. Vooreerst, het werd niet gevraagd en bovendien is de vraag naar de precieze functie in bvba F. (...) van ondergeschikt belang : verweerder hecht, ten onrechte, geen bewijswaarde aan voorgelegde loonfiches.

Nota met opmerkingen verweerder:

1 .Loonbrieven van feb.-april 15 zitten niet in het dossier

2. Er is RS van de RvV die de verklaring van een boekhouder als onvoldoende bewijskrachtig aanvaardt, terwijl verzoeker de bewijslast heeft

3. De overschrijvingen van geld (bon) op een rekening zijn niet voorgelegd

Replik verzoekster:

1 .Die loonbrieven werden wel afgegeven. Of ze doorgestuurd werden, is iets anders

2.De geciteerde rechtspraak betreft de (ondertekende?) verklaring van de eigen boekhouder (" ... het voorgelegde attest van het boekhoudkantoor NIET de loonfiches die automatisch doorgestuurd worden naar Directe Belastingen (en indirect, naar RSVZ).

3,Of de loonoverschrijvingen al of niet zijn gebeurd, is minder van belang.

Verweerder aanvaardt blijkbaar toch de voornoemde loonfiches niet."

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 10, § 1, lid 1, 4° van de Vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing is gesteund en waarvan tevens de schending wordt aangevoerd.

3.3. Artikel 10, § 1, lid 1, 4° van de Vreemdelingenwet luidt op het moment van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen.](1) Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

(...)”

Artikel 10, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt een bestaansmiddelenvereiste, met name: *“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.”*

Artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet vermeldt ten tijde van de bestreden beslissing: *“De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderd-twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.*

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

3.4. Uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij bij haar aanvraag ter staving van de bestaansmiddelen van haar echtgenoot die in België over een verblijfsrecht van onbepaalde duur beschikt, de volgende documenten heeft bijgebracht:

- vier grotendeels onleesbare afschriften met als titel: *“Poststorting op rekening van derden (Ontvangstbewijs)”* waaruit blijkt dat minstens tweemaal een storting van 160 euro werd overgemaakt op een

bepaald rekeningnummer; bij twee uittreksels wordt in handschrift de referentiepersoon genoteerd naast de vermelding "opdrachtgever";

- een loonbrief d.d. 25 november 2014, opgesteld door het sociaal secretariaat Securex voor de periode 1 september 2014 - 30 september 2014;
- een loonbrief d.d. 25 november 2014, opgesteld door het sociaal secretariaat Securex voor de periode 1 oktober 2014 - 31 oktober 2004;
- een loonbrief d.d. 25 november 2014, opgesteld door het sociaal secretariaat Securex voor de periode 1 november 2014 - 30 november 2014;
- een "*ticket geldafhaling*", waaruit blijkt dat op 13 mei 2015 80 euro werd afgehaald van een bepaalde zichtrekening waarbij het saldo 1.501,33 euro is.

De gemachtigde stelt onder meer vast dat deze voormelde loonfiches werden opgesteld door het sociaal secretariaat van het bedrijf. Aangezien dit sociaal secretariaat zich voor de opmaak van loonfiches baseert op de gegevens die haar werden vertrekt door haar cliënt, hebben deze documenten onvoldoende bewijswaarde om de inkomsten van de referentiepersoon aan te tonen. Nu niet is aangetoond dat de referentiepersoon in België over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt, zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet, besluit de gemachtigde dat niet is voldaan aan minstens één van de voorwaarden zoals vermeld in artikel 10 van voormelde wet.

3.5. De verzoekende partij wijst er in de eerste plaats op dat zij bij haar aanvraag tot de afgifte van een visum niet alleen loonbrieven van de maanden september, oktober en november 2014 heeft neergelegd. Zij houdt vol dat er wel degelijk loonbrieven met betrekking tot de maanden februari, maart en april 2015 werden voorgelegd bij de aanvraag. Zij insinueert dat deze documenten niet aan de gemachtigde werden "*doorgestuurd*" en stelt vast dat de gemachtigde ten onrechte geen rekening heeft gehouden met deze stukken.

Op basis van de stukken die zich in het administratief dossier bevinden, kan echter niet worden vastgesteld dat er bewijzen van inkomsten werden voorgelegd voor het jaar 2015. Deze vaststelling vindt overigens steun in het overzichtsdossier dat werd opgesteld door het consulaat-generaal van België te Amman, waarin onder de hoofding "voorgelegde documenten" enkel melding wordt gemaakt van de hierboven vermelde neergelegde stukken ("*Payment redevance de 160 EUR*" en "*Fiches de salaires de 2014+ compt bancaire*"). De stelling dat deze inkomstenbewijzen voor het jaar 2015 wel degelijk werden voorgelegd, maar dat deze niet werden "*doorgestuurd*", betreft dan ook slechts een loutere bewering, die geen steun vindt in het administratief dossier.

3.6. De kern van het betoog van verzoekende partij is dat de gemachtigde ten onrechte de bewijswaarde van de door een sociaal secretariaat opgestelde loonbrieven in vraag stelt en de vaststelling miskent dat de referentiepersoon fiscaalrechtelijk hoe dan ook de persoonsbelasting zal betalen op basis van deze loonbrieven van het jaar voordien, dit ongeacht het gegeven dat het loon niet effectief zou worden gestort door de BVBA F., quod non.

De verzoekende partij benadrukt dat haar echtgenoot als zelfstandige verplicht is om zich aan te sluiten bij een erkend organisme voor sociale bijdragen als zelfstandige, dat het sociaal secretariaat waar hij bij is aangesloten als dusdanig erkend en aangenomen werd op basis van een ministerieel besluit, zodat dit secretariaat de instructies van de overheid dient te volgen, dat de bevoegde belastingdienst automatisch op de hoogte wordt gesteld van diens inkomsten via de loonbrieven opgemaakt door dit sociaal secretariaat en dat het vervolgens op basis van deze loonfiches is dat de bevoegde belastingdienst de personenbelasting van de referentiepersoon zal berekenen. Gelet op deze vaststellingen, is het kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te twifelen aan de bewijswaarde van de voorgelegde loonfiches enkel omdat het sociaal secretariaat zich voor het opstellen van deze loonbrieven baseert op de gegevens die door de BVBA worden verstrekt. Dit is voor de referentiepersoon immers de enige manier om zich als zelfstandige te conformeren aan de regels op het vlak van belastingen en sociale zekerheidsbijdragen.

3.7. De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de verzoekende partij op zich niet betwist dat voormelde loonfiches door het sociaal secretariaat werden opgesteld op basis van de informatie en stukken die de referentiepersoon zelf doorgeeft.

Het gegeven dat deze fiches werden opgesteld door een sociaal secretariaat dat wettelijk wordt erkend en dat de "*instructies*" van de overheid dient te volgen, verandert niets aan dit gegeven. Voor zover relevant, is de vermelding dat de BVBA F. is opgericht bij akte verleden door een notaris en dat de publieke gegevens door iedereen te consulteren zijn in de bijlagen bij het Belgisch Staatsblad, evenmin

dienstig om afbreuk te doen aan de vaststelling dat de voorgelegde loonfiches werden opgesteld op basis van de informatie die de referentiepersoon zelf heeft doorgegeven aan het sociaal secretariaat.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in het kader van haar aanvraag geen bewijzen van financiële transacties, zoals bijvoorbeeld rekeninguittreksels, heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de zelfstandige referentiepersoon zichzelf daadwerkelijk maandelijks het vermelde loon zou uitkeren. Bij gebrek aan dergelijke concrete bewijzen kon de gemachtigde derhalve enkel op basis van de voorgelegde loonfiches, die werden opgesteld op basis van de gegevens die hij zelf aan het sociaal secretariaat heeft bezorgd, niet nagaan welk bedrag de referentiepersoon werkelijk maandelijks ontvangt.

Verzoekende partij merkt op dat in de bestreden beslissing niet wordt voorgehouden dat deze bedragen niet effectief zouden zijn betaald, er werd enkel gesteld dat de loonfiches onvoldoende bewijswaarde hebben. Uit de vaststelling dat de voorgelegde fiches onvoldoende bewijswaarde hebben om de inkomsten van de referentiepersoon aan te tonen, nu het sociaal secretariaat zich voor de opmaak van deze documenten enkel heeft gebaseerd op de gegevens die door haar cliënt zelf werden verstrekt – dit laatste wordt niet betwist in de synthesesmemorie –, kan echter niet anders dan worden afgeleid dat deze voorgelegde fiches aldus geen voldoende licht werpen op de daadwerkelijke inkomsten waarover de referentiepersoon maandelijks beschikt. Dit komt erop neer dat de verzoekende partij bij haar aanvraag bijkomende gegevens had moeten verstrekken waaruit – samen gelezen met deze fiches – het daadwerkelijk verkregen inkomen diende te blijken. Het is dus niet zo dat de voorgelegde loonfiches in geen geval door de gemachtigde worden “aanvaard” als bewijs van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, zoals verzoekende partij ten onrechte aanhaalt. Deze documenten bieden zoals gesteld op zich onvoldoende zicht op de bedragen waarover de referentiepersoon daadwerkelijk beschikt. De verzoekende partij geeft overigens zelf aan dat de referentiepersoon belastingen zal betalen op basis van de opgestelde loonbrieven “en individuele rekeninguittreksels”.

Waar de verzoekende partij in dit verband nog aanvoert dat de “*administratie der Directe Belastingen*” automatisch op de hoogte wordt gesteld van de inkomsten van de referentiepersoon via de mededeling van de vermelde loonbrieven, en dat hij derhalve zal worden belast op basis van de door het sociaal secretariaat opgemaakte loonbrieven, merkt de Raad op dat zulks niet wegneemt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de vermelde bedragen de vergoedingen betreffen waarover de referentiepersoon daadwerkelijk beschikt. Zoals verzoekende partij zelf aanstipt, moeten op deze bedragen inderdaad nog belastingen worden geheven (personenbelasting). De voorgelegde fiches bieden wat deze bijkomende kosten betreffen geen duidelijkheid.

3.8. Verzoekende partij wijst er nog op dat zij de loonbrieven van 2015 heeft bijgevoegd bij het verzoekschrift, waarin expliciet wordt vermeld dat het te betalen bedrag zal worden gestort op de rekening van de referentiepersoon en dat zij eveneens overschrijvingsbewijzen heeft bijgevoegd waaruit blijkt dat aan laatstgenoemde maandelijks een bedrag van 1500 euro wordt overgeschreven.

De Raad kan enkel vaststellen dat het stukken betreffen die pas voor het eerst worden bijgebracht bij het verzoekschrift en dus nog niet voorlagen op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen (zie ook punt 3.5).

De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De gemachtigde kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de recentere loonbrieven en van de betalingsbewijzen die verzoekende partij nu voorlegt, zodat het hem niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

De Raad kan evenmin rekening houden met stukken die slechts naderhand met het verzoekschrift worden neergelegd, zo niet zou hij zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat op de verzoekende partij, als aanvrager van een visum voor lang verblijf met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot in België, de plicht rust alle nuttige inlichtingen waarover zij beschikt over te maken aan de gemachtigde. Verzoekende partij diende deze stukken, waarvan de meeste dateren van voor de bestreden beslissing, dan ook tijdig aan

de gemachtigde mee te delen zodat hij deze documenten in rekening had kunnen brengen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Het staat de verzoekende partij uiteraard wel vrij om, op basis van deze bijkomende stukken, een nieuwe aanvraag tot afgifte van een visum type D in te dienen.

3.9. De Raad besluit dat uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoekende partij nuttig achtte om te laten vaststellen dat de Belgische referentiepersoon over de vereiste bestaansmiddelen beschikt. Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde op basis van een incorrecte feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen of deze onzorgvuldig heeft voorbereid. Evenmin wordt aangetoond dat het besluit van de gemachtigde op grond van deze feitenvinding kennelijk onredelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt derhalve niet aangetoond. Hieruit volgt dat de gemachtigde dan ook niet met miskenning van artikel 10 van de Vreemdelingenwet heeft vastgesteld dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt of de referentiepersoon op het moment van de bestreden beslissing beschikte over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, waardoor niet is voldaan aan minstens één van de vereisten voorzien in voormeld artikel en de visumaanvraag bijgevolg wordt geweigerd.

De Raad merkt ten slotte nog op dat de vaststelling dat de loonfiches onvoldoende aantonen dat de referentiepersoon over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt omdat deze door het sociaal secretariaat werden opgesteld aan de hand van gegevens die door de referentiepersoon/de BVBA F. werden overgemaakt, een voldoende determinerend motief betreft voor de gemachtigde om de visumaanvraag met het oog op gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet te weigeren. De vaststelling dat er geen bewijs voorligt van de hoedanigheid van de referentiepersoon als bedrijfsleider van de BVBA F., betreft dan ook een overtollig motief. De kritiek van verzoekende partij in dit verband, kan in casu geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het enige middel is niet gegrond en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES